

Oddělte se!

Jsme chrámem Božího ducha. Tak ten chrám udržujme čistý!

I. Čtení: Ez 37:15-28

28. 6. 2015

Hlavní čtení: 2K 6:14-7:1

Milí bratři, milé sestry,

k čemu nás Boží slovo dnes vede? Snad k tomu, abychom se schovávali před světem kolem nás? Abychom zalezli do našich farních nor, kde nám žádné nebezpečí nehrozí? Abychom se co nejčastěji scházeli v tomto našem javornickém protiatomovém bunkru, kde k nám alespoň na chvíli nedoléhá křik nevykoupeného světa? Nabádá nás Bůh, abychom se oddělili od světa kolem nás, se vším všudy? Chce po nás, abychom se kompletně izolovali, přerušili všechny vazby a vztahy – a dobrovolně vytvořili ghetto? Jistěže ne!

A přitom přesně takto mnozí křesťané v dějinách církve tyto verše pochopili. V poslední době třeba zhruba 30 lidí v Rusku. V roce 2007 se členové takzvané Pravé ruské pravoslavné církve zakopali pod zem, oddělili se tím od zbytku světa, který údajně velmi brzy propadne zkáze. Je to extrém! Ale pro některé lidi velmi lákavý extrém.

Takový špatný výklad dnešního Božího slova by u apoštola Pavla rozhodně neprošel. Vždyť jeho život ukazuje přesný opak. Žádné schovávání před světem. Žádné zalézání do děr. Naopak! Pavel zasvětil svůj život hlásání evangelia do celého světa. Přinášel tu radostnou zvěst o Pánu Ježíši pohanům, kteří žili pohanským způsobem života, v pohanských krajinách. Pavel zvěstoval Krista třeba na Aeropagu v Athénách, obklopen různými pohanskými kulty a božstvy. Zkrátka když chceš svědčit hříšníkům o Kristu, pak logicky přijdeš do kontaktu s hříchem.

Ale přece jen vyzdvihněme Pavlův výrok z 1K 5:9n: *Napsal jsem vám v listě, abyste neměli nic společného se smilníky; ale nemyslel jsem tím všechny smilníky tohoto světa nebo lakomce, lupiče a modláře, protože to byste museli ze světa utéci.* A útekem ze světa bychom se, my křesťané, zpronevěřili svému Pánu.

Vždyť jak žil Ježíš sám? Vyhýbal se snad společnosti, ve které žil? Bydlel někde v ústraní, kde ho jen s velkou námahou mohli lidé vyhledat? Kdyby tomu tak bylo, nikdy by nebyl nablízku těm největším hříšníkům - nevěstkám a celníkům. A my? Kdybychom se se vším všudy chtěli oddělit od tohoto světa, jak bychom potom mohli naplnit Kristův příkaz: *Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvoření?* (Mk 16:15)

Nemůžeme tedy tyto dnešní Pavlovy rady chápat příliš vyhoceně. Ale na druhou stranu: I tehdy, když půjdeme po tom pravém smyslu dnešního Božího slova, nebude snadné se s tím ztotožnit, jednat a žít podle toho. I tak je dnešní oddíl z Písma velmi těžce stravitelný. Což si mimo jiné církve uvědomuje. Proto se mu vědomě vyhýbá. Tuto pasáž ani katolíci, ani protestanté nezařadili mezi svá perikopní čtení. To znamená, že kdybych důsledně kázal podle církví předepsaných nedělních perikop, nikdy z kazatelny tento text nezazní. A přitom jeho svědectví je zásadní – zvláště pro naši dobu.

Pavel totiž v Korintu nachází stejné kulturní ovzduší, v jakém vlastně my sami dnes žijeme. Korint byl významným přístavním městem – hemžícím se obyvateli různých koutů Středomoří. A proto také semeništem různých kultů, nauk, náboženských systémů všeho druhu, které navíc mezi sebou různě mutovaly. A z morálního hlediska to byla údajně hotová „Sodoma, Gomora“. V Korintu stál chrám bohyně Afrodité, který pojal až 1000 kněžek, což vlastně byly chrámové prostitutky. Proto se také v té době objevilo nové sloveso: *korintovat*. To znamenalo souložit s prostitutkou.

Dnes zažíváme podobnou situaci – po celém světě. Za prvé je to splývání, prolínání kultur, a tím také náboženských systémů, různých kultů. Dnes není problém hlásit se ke Kristu, studovat při ranní kávě horoskopy, celý den ždímat energii z kamínku přivázaného na krku a večer probouzet své čakry při cvičení jógy.

A běda vám, kdybyste mně v tom bránili! Já jsem přece svobodný člověk a mám nezcizitelné právo na náboženskou svobodu! Můžu si věřit, čemu věřit chci – a vám do toho nic není. A pokud mně budete přesvědčovat o tom, že bych jako křesťan neměl meditovat u sošky Buddhy anebo vzývat duchy lesa, obviním vás z nedostatku lásky a z náboženského fanatismu.

Tzv. synkretismus (tedy: splývání různých náboženských prvků) je stále oblíbenější. A mnoho i křesťanských teologů tomuto jevu dnešní doby dává zelenou! Prý to pomůže míru ve světě, rozvoji lásky mezi jednotlivci, příslušníky odlišných kultur a náboženství. Bůh je přece jen jeden.

Ano, Bůh je jeden – ale pěkně žárlivý! Hospodin, alespoň jak ho známe z Písma, nesnese jiná božstva ve své blízkosti, u svých vyznavačů. To je mu velmi protivné.

A stejně tak jsme dnes svědky morálního úpadku na všech stranách. To, na co naše babičky ani nepomyslely, to, za co se naše matky ještě alespoň styděly – to my považujeme za naprosto normální. Média v tomto sehrávají velkou úlohu. Nahlížíme do životů celebrit, sledujeme stupidní seriály, které skončí až tím, že už se vyčerpají všechny možnosti na změnu partnerů. Za celý život neviděli naši předkové tolik násilí, prolité krve, erotických scén, jako my vidíme díky televizi a internetu za jeden týden.

Jak jsme řekli: Nemůžeme se úplně oddělit od tohoto světa. Musíme chodit do stejné práce, jako naši nevěřící bližní. Účastníme se stejných zájmových kroužků, stejných sportů, díváme se na stejné televizní noviny a čteme stejné knihy. Scházíme se se členy rodiny, kteří v Krista nevěří. Chodíme nakupovat do stejných supermarketů – jako nevěřící. Sadíme stejné stromy a pořizujeme si stejné psy. Posloucháme stejnou hudbu. Nemusím pokračovat. Ovšem na druhou stranu: Všechny tyto vztahy s nevěřícím světem jsou podle Písma nanejvýš dočasné a vnější.

My, křesťané, totiž díky Bohu žijeme v naprosto odlišném duchovním světě. V duchovním rozměru života se radikálně lišíme od všech ostatních. Jak říká Pavel: *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!* (1K 5:17)

Anebo apoštol Petr: *Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.* (1Pt 1:23)

A do třetice – z listu Koloským: *Kristus nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.* (Ko 1:13)

Dobře náš stav shrnuje Ježíš ve své modlitbě za učedníky: *Neprosím, Otče, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.* (J 17,10) Máme tedy žít ve světě, ale oddělení od všech projevů Zlého.

Takže znovu: *Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími.*

Jho – jak samozřejmě víte - je část postroje tažných zvířat, která přenáší tažnou sílu na pluh. Zprvu to patrně byla jen dřevěná tyč, upevněná jednomu zvířeti přes čelo, později spojovala dvě zvířata do páru – aby práce na poli byla efektivnější.

Apoštol Pavel si tento obraz vypůjčil z Dt 22:10: *Nebudeš orat s volem a oslem zapřaženými spolu.* Jedná se zde o velmi praktický příkaz: Vždyť vůl i osel mají úplně jinou muskulaturu (svalstvo), odlišnou sílu, ale i chůzi. Když tato dvě nestejná zvířata zapřáhnete dohromady, orání se zřejmě moc nevydaří.

Tedy: Nevěřící mají svá jha, kvůli kterým soptí a jsou unavení, namáhají se a jsou ničení. Většinou to nepřiznají. Dělají, že je všechno v pohodě, že jsou naprosto svobodní a svobodně si užívají života. To je ovšem z křesťanského pohledu iluze. Pravou svobodu přináší až Kristus – a jinou svobodu my křesťané prostě neznáme! Jednou jsme si nasadili Kristovo jho, které netlačí - a to si už sundat nesmíme. Nesmíme si nechat nasadit jiné jho, jho nevěřících, které by nás uvrhlo zpět do otroctví hříchu.

Myslím si, že v dnešní době je takovým „jhem nevěřících“ právě okultismus všeho druhu. Lidé sice v Boha nevěří, ale jinak jsou schopni věřit kdečemu a do čehokoli vkládat svou naději, svou budoucnost. Berou sílu z kamenů, objímají stromy, nechávají si za peníze věštit, vykládají karty, čtou horoskopy, malují mandaly, aniž by pomalu věděli, co to vůbec je, chodí k různým pochybným léčitelům.

Dnes totiž lidé musí mít všechno hned. Na nic se nečeká! Potřebuji peníze? Nečekám, až si je našetřím. Půjčím si je. Prožívám duchovní krizi? Nevím, co si počít? Nechci na modlitbách čekat na Boží navštívení, na jeho odpovědi. To je pracné a na dlouhé lokte. Zajdu načerpat jinam, jinde si řeknu o pomoc. Řešení je po ruce, rychlé a účinné. Odpověď nebo pomocnou ruku můžu dostat hned. A téměř bez námahy. Ale jak říká Písmo: *Tyto pronárody, které sis, Izraeli podrobil, poslouchají mrakopravce a věštky, ale tobě to Hospodin nedovolil.* (Dt 18,14)

Opravdu na tyto věci pozor! Není to legrace. Vyhýbejme se čemukoli, co třeba jen vypadá, že má spojitost s jinou duchovní mocí, než s tou, která pochází od Hospodina. Něco nám to totiž dá – třeba tu rychlou odpověď na naše otázky. Nebo se nám na chvíli zlepší náš zdravotní stav. Ale něco nám to také vezme! Může nás to připravit o Boží přítomnost, o jeho svatost! Ta od nás v tu chvíli může odstoupit! A to může mít katastrofální dopad na náš duchovní život. Ani to nemusíme hned pocítit.

A proto je na místě velká opatrnost v těchto věcech! Nikdy nevíme, jaké duchovní nebezpečí se za těmito věcmi vlastně skrývá.

Ale: Já jsem třeba člověk, kterému v životě nedělá problém se těmito pochybným věcem vyhnout. Byl jsem k tomu odmalička vedený. A možná že vy stejně tak.

Naopak velké boje jsem vedl a určitě ještě povedu právě v té morální oblasti. Tam jsem si často velmi ochotně nasazoval *jho nevěřících* - tedy to, co svět považuje za normální, ale Hospodinu je to protivné.

Co nás Bůh nenese u svých vyznavačů? Co třeba peníze? Ne, ty - samy o sobě - nejsou špatným výmyslem. Ale láska k penězům – to už je modlářství. Tím totiž vkládáme do majetku své naděje, svá očekávání, svou budoucnost, svůj život.

Co říká společnost kolem nás? Hromad' majetek, člověče! Protože více majetku znamená více možností, seberealizaci, více zábavy, více prožitků a požitků. Ale to je ďábelská lež! Náš život patří Hospodinu! A jen u něj je naše naděje, naše budoucnost i pravá potěcha. A navíc: Pokud my patříme Pánu, pak mu patří i naše finance! Nejsou naše! Jsou jeho! To si často nechceme připustit. Modlíme se například někdy: *Pane, nalož s mou výplatou, jak uznáš za vhodné!? Bože, všechno, co mám, co vlastním, je tvé!?*

Taková modlitba není k smíchu. Z takové modlitby jde naopak strach. Vždyť co kdyby tato slova vzal Bůh opravdu vážně?!

Mnozí lidé jsou láskou k majetku tak svázáni, že nejsou svobodní a otevření pro Boží věci. Kdysi mně vysvětloval jeden člen přerovského sboru, proč se téměř nikdy nemohl pravidelně účastnit nedělních bohoslužeb. Bylo to proto, že se musel starat o svou chalupu – i v zimě tam musel jet alespoň odházet sněh.

Existují však i další modly, tedy duchovní a Bohu nepřátelské mocnosti, kterým dnešní člověk podléhá a které žel mají svůj neblahý vliv i na křesťany. Není to jen láska k penězům.

Co třeba taková pornografie? O tom se zas tak často z kazatelen nemluví. A přitom to je dnes opravdu veliký duchovní i morální problém. Spolehlivě ničí čistý vztah partnerů. A také deformuje náhled mladých, ještě nevyzrálých lidí, na sex.

A zase: Odborníci říkají, že závislost na pornografii sice existuje, ale že o ní můžeme mluvit až tehdy, kdy člověk kvůli sledování těchto věcí zanedbává svého partnera. Jinak je pornografie neškodná, ne-li přímo prospěšná. Ale my, křesťané, v tomto nesmíme poslouchat odborníky. Kristus jasně řekl, že muž cizoloží už tehdy, kdy jen pohlédne na ženu chtivě. Což samozřejmě platí i pro pohled žen na muže. A ještě horší je, že tisíce lidí po celém světě si likvidují své životy při natáčení a focení pornografie – kvůli snadnému výdělku a pro ukojení těch nejnižších tužeb milionů lidí u obrazovek. A to všechno k radosti těch, kteří na tom vydělávají obrovské sumy.

Apoštol Pavel nám sděluje, že Bůh nesnese ve svém chrámu morální nečistotu a duchovní modlářství. To raději svůj chrám opustí! A my jsme jeho chrámy. My jsme chrámy živého Boha. Z milosti Kristovy právě v nás přebývá Duch svatý. Není proto možné, abychom smířovali nesmiřitelné - temnotu se světlem, nepravost se spravedlností, víru s nevěrou, Boha s ďáblem.

Milí bratři, milé sestry, existuje jeden spolehlivý důkaz toho, že ze sebe shazují jho nevěřícího světa. Bolí mě to! Odhodit, zbavit se cizího jha, oddělit se od něj - to mě musí bolet. Bolí to totiž toho starého, nevykoupeného Petra Kulíka. Ale toho nového Petra Kulíka, který patří Kristu, to naopak posiluje a osvobozuje.

Ano, je to tvrdé! Je to přísné! Takový je už náš Bůh - přísný, tvrdý, žárlivý a nekompromisní. Ale on to s námi myslí dobře. V této přísnosti se skrývá jeho neskonalá láska k nám. On chce, abychom byli co nejsvobodnější! Abychom se co nejvíce podobali Pánu Ježíši Kristu. Aby v nás přebýval jeho Duch, který nás povede ke stále jasnější svatosti. A to až do chvíle, kdy sami cele předstoupíme před svatého Boha.

A to se zkrátka neobejde bez shazování jha nevěřícího světa. Tak se do toho dnes pusťme! Zbavujme se už dnes těch věcí, které v Boží blízkosti nemají co dělat. Zbavujme se také jednání i myšlení, které nás zotročuje a poskvřňuje. Dle svých vlastních zkušeností jsem totiž přesvědčen, že každý z nás v hloubi duše ví, čeho se před Bohem právě on má zbavit, aby dal větší prostor Duchu svatému ve svém životě. Pokud to víme, pak na nic nečekejme – a zbavme se toho! S pomocí laskavého Božího Ducha se nám to jistě podaří! Slovy apoštola: *Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očist'me se od každé poskvřny těla i ducha a přived'me k cíli své posvěcení v bázni Boží. Amen.*